

Arrest

nr. 212 586 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren en getogen in Cumana (arrondissement Sucre) en bezit u het Venezolaanse staatsburgerschap. U voltooide uw middelbare schoolstudies in Venezuela en ging nadien tussen uw 18de en 21ste aan de slag als veiligheidsagent bij verschillende hotels. Daarnaast werkte u eveneens in het zwart in verschillende ijzerateliers. U leerde vervolgens uw huidige partner B.K.F. kennen, die van Ghanese origine is. Kort nadien ging u met haar samenwonen in haar woning.

In maart 2015 besloot u om samen met B.K.F. naar Ghana te reizen om er haar familie te bezoeken. U bracht vervolgens iets meer dan een maand in Ghana door. Na uw terugkeer in Venezuela begon u een eigen groenten- en fruitwinkel, gelegen vlakbij jullie woning. U studeerde tegelijkertijd gedurende twee semesters architectuur aan de universiteit. In de periode juni/juli 2016 nam u een vier- à vijftal keren deel aan studentenprotesten op de 'Universidad de Oriente' (UDO) in de omgeving van Isla de Margarita. Deze protesten waren voornamelijk gericht tegen de problemen waarmee de universiteit te kampen had en de slechte infrastructuur, maar er werd eveneens gepleit voor een verandering van het politieke regime. De protesten werden echter stevast uiteengeslagen door de politie. In augustus 2016 vielen zes zwaargewapende, gemaskerde mannen rond 7u 's avonds uw winkel binnen. U vermoedt dat zij tot de colectivo's behoorden. U werd geslagen en gedwongen om te vertellen waar uw geld verstopt zat. De overvallers maakten ongeveer 2800 dollar buit, en namen tevens uw autosleutels en de GSM van uzelf en uw partner mee. U legde dezelfde dag nog een klacht neer bij de politie. Uit angst verliet u op 10 september 2016 Venezuela en vluchtte u naar Santo Domingo, in de Dominicaanse Republiek. U ging er illegaal aan de slag als lasser/soldeerder in een ijzerwinkel. Na ongeveer één of anderhalve maand vervoegde de rest van uw gezin u in Santo Domingo. In november 2016 werd uw zoon E.J.N. geboren. Ongeveer twee maanden na uw vertrek uit Venezuela vernam u via uw moeder dat uw huis volledig leeggeroofd was. In de loop van maart 2017 liet u uw moeder overbrengen naar Santo Domingo om daar te kunnen werken en zo geld te kunnen verdienen voor de familie. Op 22 mei 2017 verliet u samen met uw gezin de Dominicaanse Republiek en reisde u naar Ghana, in de hoop dat de familie van B.K.F. jullie meer familiale ondersteuning kon bieden. Bovendien beschikten jullie in de Dominicaanse Republiek niet over geldige verblijfsdocumenten. Na een aantal maanden in Accra (Ghana) te hebben verbleven en er als lasser aan de slag te zijn gegaan, kwam u tot het besluit dat Ghana een stap achteruit was voor u en geen geschikte plek was voor uw kinderen om op te groeien. Zo was er onvoldoende medische ondersteuning in Ghana, terwijl uw kinderen regelmatig ziek zijn. Bovendien beschikte u in Ghana niet over de nodige officiële verblijfsdocumenten; u had immers geen tijd gehad om deze in orde te brengen omwille van uw job. In de periode voor uw vertrek raakte u eveneens betrokken bij een gevecht met Ghanese soldaten, die uw paspoort controleerden, zagen dat u niet over een geldige verblijfsvergunning beschikte en u ter compensatie om een som geld vroegen. Bovendien liep uw relatie met uw partner B.K.F. op de klippen. Nadat u had gelezen dat Venezolanen in Europa terecht konden en er asiel konden aanvragen, verliet u op 19 maart 2018 Ghana en reisde u via Marokko naar België. Dezelfde dag werd de toegang tot het Belgische grondgebied u op de luchthaven Brussel Nationaal evenwel ontzegd omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek, alsook omwille van onvoldoende bestaansmiddelen. U diende onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in, waarna u werd overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole'. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de problematische algemene economische en onveiligheidssituatie: u vreest zomaar te worden opgepakt, ondervraagd en/of vermoord te worden. Tevens bent u beducht voor nieuwe problemen eens de colectivo's die uw winkel beroofden merken dat u bent teruggekeerd. U vreest voorts na terugkeer in Venezuela als landverrader te worden beschouwd en vervolgd te worden, omdat u in het buitenland bent geweest en asiel heeft aangevraagd. Omdat u een relatie had met een buitenlandse onderdane, vreest u bovendien om extra geïsoleerd te worden omdat men u als kapitaalkrachtig zou beschouwen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort (uitgegeven op 29.01.2015 en geldig tot 28.01.2020), een kopie van uw Venezolaans rijbewijs, een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart (uitgegeven op 09.07.2013 en geldig tot 07.2023), een kopie van uw geboorteakte (d.d. 14.04.1994), een kopie van de uitbatingsslicentie op naam van B.K.F. voor een groente-en fruitwinkel (d.d. 14.09.2015), een kopie van het uittreksel uit het register op naam van B.K.F., en kopieën van een factuur en een bouwplan op naam van 'Esteban Steel Works' (d.d. 2.02.2018).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U geeft aan Venezuela te zijn ontvlucht omdat u het slachtoffer werd van een gewapende overval op uw groenten en fruitwinkel. U vreest tevens nieuwe problemen eens de colectivo's die uw winkel beroofden merken dat u bent teruggekeerd naar Venezuela. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u dit voorval tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS situeerde twee weken voor uw vertrek in 2016, terwijl u dit tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS situeerde twee maanden voordat u naar Santo Domingo vertrok (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, herhaalde u louter uw laatste verklaring (CGVS II, p. 15), hetgeen geen afbreuk doet aan bovenstaande tegenstrijdigheid. Voorts verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat de overvallers 2800 dollar en uw autosleutels hadden meegenomen, en verder niets anders (CGVS I, p. 19-20). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud stelde u echter dat de overvallers eveneens uw GSM en de GSM van uw partner hadden meegenomen (CGVS, p. 12). Wat er ook van zij, u kaderde dit voorval uitdrukkelijk in de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela. U gaf immers aan dat u louter geviseerd werd omwille van het feit dat u geld had (CGVS II, p. 10 en 14). Uit niets blijkt dan ook dat u omwille van Conventie-gerelateerde redenen geviseerd werd in Venezuela en/of u in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zou worden geviseerd. Aangezien uw relatie met uw Ghanese partner B.K.F. niet langer actueel is, kan uw vrees om hierdoor extra geviseerd te worden evenmin niet langer als actueel worden beschouwd (CGVS I, p. 5).

Volledigheidshalve dient m.b.t. tot de door u aangehaalde deelname aan de studentenmanifestaties in de omgeving van de universiteit 'Universidad de Oriente' (UDO) in de periode juni/juli 2016, te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde van uw deelname aan deze betogingen (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 3-4). Nochtans stelde u over foto's te beschikken en over uw studentenkaart van de universiteit, maar u slaagde er niet in om deze neer te leggen (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 3-4). Evenmin kende u de namen van de leiders van de studentenbeweging, die deze betogingen organiseerden (CGVS I, p. 14). Hoe dan ook, u stelde uitdrukkelijk dat uw deelname aan de betogingen niet de reden was waarom u uw land verliet (CGVS I, p. 15). U gaf aan nooit problemen te hebben gekend omwille van uw deelname als betoger aan deze studentenmanifestaties (CGVS I, p. 15). U verklaarde nooit opgepakt te zijn geweest (CGVS I, p. 13). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou kennen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u de economische omstandigheden in Venezuela vreest (CGVS I, p. 16). Echter, u verklaarde tevens dat u goed leefde in Venezuela en er voldoende inkomsten had uit arbeid (CGVS I, p. 16). U was er aanvankelijk actief in de beveiligingssector en vervolgens had u uw eigen groenten- en fruitwinkel.

Tevens werkte u in het zwart in verschillende ijzerwinkels (CGVS I, p. 10). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u ook tijdens de periode dat u in Santo Domingo verbleef over voldoende inkomsten beschikte: zo huurde u er een appartement, werkte u als lasser in een ijzerwinkel en slaagde u erin om na anderhalve maand uw familie te laten overkomen (CGVS I, p. 8). Later deed u hetzelfde met uw moeder (CGVS I, p. 11). Bovendien blijkt uit de inhoud van uw paspoort dat u in het verleden, meer bepaald van 3 maart 2015 tot 8 april 2015, in staat was om een reis naar het buitenland, meer bepaald naar Ghana, te financieren en van daaruit naar Venezuela terug te keren. Ook was u in staat om in mei 2017 een nieuwe reis naar Ghana te financieren en vervolgens na acht maanden door te reizen naar Europa (CGVS I, p. 9). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met uw vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat u in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd – u vreest met name om als landverrader te worden beschouwd (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 9-10), betwist het Commissariaat-generaal niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond – u werd nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, u werd nooit aangeklaagd en diende nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela, en u had in Venezuela, naast uw deelname aan enkele studentenmanifestaties waar u nooit problemen door hebt gekend, geen politieke activiteiten (CGVS I, p. 12-13) –, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit, temeer daar u in maart 2015 al in het buitenland (Ghana) heeft verbleven en toen probleemloos naar Venezuela kon terugkeren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U riep in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in: in Venezuela gebeuren er veel moorden en worden mensen voor het minste beroofd (CGVS I, p. 17).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het Commissariaat-generaal erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute, zoals aangetoond d.m.v. uw Venezolaans paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs, wordt immers niet getwijfeld. Het feit dat u samen met uw partner een groenten- en fruitwinkel uitbaatte in Venezuela, en dat u een tijdlang in Ghana verbleef en ook daar professioneel actief was als lasser, wordt in deze beslissing evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 augustus 2018 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker haalt artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Hij stelt bij terugkeer naar Venezuela het volgende te vrezen:

*"- de problematische algemene onveiligheidssituatie (met evident economische gevolgen);
- de colectivo's die reeds eerder zijn winkel hebben beroofd;
- beschouwd te worden als landverrader omdat hij in Europa asiel heeft aangevraagd;
- extra gevisieerd te worden omdat hij als kapitaalkrachtig zou kunnen beschouwd worden, omwille van zijn (voormalige) relatie met een buitenlandse onderdane."*

Verzoeker bevestigt dat hij het slachtoffer werd van een gewapende overval op zijn groentewinkel. Hij stelt dat de overval werd gepleegd met zware oorlogswapens. Verzoeker deelt mee dat het hier ging om georganiseerd geweld, gepleegd door de autoriteiten zelf. Hij stelt ervan overtuigd te zijn dat het de colectivos waren en geeft aan klacht te hebben ingediend bij de politie, maar dat de politie de bevolking niet wil of kan helpen tegen daden die uitgaan van de overheid zelf. In bijlage voegt verzoeker een kopie van het stuk waaruit blijkt dat de zaak werd geklasseerd zonder verder gevolg.

Verzoeker haalt aan dat een derde persoon, C.M., bij deze overval gewond werd en dat hij zijn getuigenis neerlegt.

Wat betreft de genoemde tegenstrijdigheid aangaande het tijdstip van de overval, stelt verzoeker dat het een vergissing betreft aangaande de situering in de tijd en dat het ongeveer twee maanden voordat verzoeker vertrok naar Santo Domingo gebeurde. Hij benadrukt expliciet te hebben vermeld dat hij slecht is met data (zie gehoorverslag van 4 juni 2018, pagina 11/17 en zie ook pagina 6/17). Verzoeker herneemt dat ze geld (2800 dollar), autosleutels (niet de wagen zelf) en de gsm van verzoeker en diens partner meenamen.

Verzoeker stelt dat de colectivos hem kennen - hij woonde te Isla Margarita, zij kennen iedereen. Verzoeker wijst erop dat er in Venezuela mensen vermoord worden voor een paar schoenen en een gsm. Verzoeker stelt bevreesd te zijn omdat de politie hem niet kan beschermen tegen de gruweldaden van de colectivos. Hij vreest dat bij terugkeer de colectivos gaan terugkeren en dat men niet gaat geloven dat hij niets bezit en dat hij vermoord zal worden.

Anderzijds vreest verzoeker de politie zelf, die ook zeer corrupt is en zich schuldig maakt aan misdaden. Hij voegt eraan toe dat hij een concurrent was van de politie, daar de politie voeding verkoopt op de zwarte markt.

Verzoeker wijst erop dat er twee diefstallen gepleegd werden bij hem: *“De eerste gebeurde een week voor zijn vertrek uit Venezuela. Verzoeker was niet thuis, maar er was bij hem ingebroken en alles werd meegenomen, zelfs water- en gasflessen, keukengerief, ... De tweede diefstal gebeurde na zijn vertrek uit Venezuela.”*

Verzoeker stelt erg ongerust te zijn over het lot van zijn familieleden, dat zijn broers zich met hun kinderen nog in Venezuela bevinden en dat zij in een toestand van ondervoeding verkeren. Verzoeker wijst erop dat zijn mama geld opstuurt, maar dat zij met dat geld niet kunnen voorzien in voeding of medicatie (die trouwens haast vaak volkomen onbeschikbaar is). Hij stelt dat hij amper contact durft opnemen, omdat hij het verschrikkelijk vindt om te horen hoe het met hen gaat.

Verzoeker voert aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, dat de beslissing niet zorgvuldig genomen werd en het middel gegrond is.

Wat betreft de subsidiaire bescherming haalt verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 § 2, b en c en verwijst ook naar hetgeen hierboven werd uitgelegd.

Verzoeker stelt dat er een situatie van algemene onveiligheid is ontstaan, dat er onvoldoende voedsel beschikbaar is, onvoldoende tot geen medicatie. Hij stelt dat Venezuela door een zeer ernstige politieke crisis gaat, met zeer zware economische gevolgen, dat er grote chaos heerst en dat geweld (ook uitgaande van de overheid zelf) straffeloos is.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 20 november 2017, nr. 195.228) en naar de invulling van de term *“reëel risico”* (cf. maatstaf die het EHRM hanteert). Hij stelt dat het risico dat hij zal worden blootgesteld aan ernstige schade wel degelijk *“echt”*, realistisch en zeker niet hypothetisch is.

Verzoeker betoogt dat de bewijslast in het asielrecht gedeeld is. Hij stelt dat artikel 4, lid 1 van de herschikte Kwalificatierichtlijn voorziet in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Hij merkt op dat deze samenwerkingsplicht evenwel niet is omgezet in het Belgisch asielrecht, wat niet impliceert dat deze bepaling zomaar terzijde geschoven kan worden door de asielinstanties en de volledige bewijslast mogen leggen op de schouders van verzoeker. Verzoeker wijst op de interpretatie van artikel 4, lid 1 van de herschikte Kwalificatierichtlijn zoals weergegeven in de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *“M.M. t. Ierland”*.

Verzoeker voert aan dat de motivering van het CGVS concreet moet zijn, maar dat het CGVS vervalt in stereotiepe en nietszeggende motiveringen, door te herhalen dat verzoeker moet aantonen dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van mensonterende omstandigheden.

Verzoeker benadrukt doorheen beide gehoren op het CGVS zijn vrees voor terugkeer, zijn vrees voor de colectivos en voor de politie, zijn vrees beschouwd te worden als *“landverrader”* omwille van zijn verzoek om internationale bescherming in het buitenland coherent te hebben uiteengezet.

Verzoeker stelt dat het ook niet is omdat verzoeker in het verleden werk had en omdat verzoeker een ondernemend persoon is, dat hij daarom per definitie niet zal terecht komen in een mensonwaardige situatie.

Verder stelt verzoeker dat het CGVS zelf erkent dat verzoeker mogelijks gescreend zal worden en ondervraagd zal worden door de overheid in geval van terugkeer en dat het CGVS ook stelt dat *“de behandeling die kan te beurt vallen aan een afgewezen asielzoeker, afhangt van individuele omstandigheden”*. Verzoeker voert aan dat het CGVS deze *in concreto* niet eens verder heeft onderzocht.

In tegenstelling tot de motivering van het CGVS, gaat het volgens verzoeker niet louter over het feit dat België gekenmerkt wordt door een betere socio-economische situatie.

Verzoeker stelt dat ook uit de COI Focus Venezuela blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit (moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel, illegale ontginning van mijnen). Deze misdaden worden gepleegd door individuele misdadigers, lokale bendes, gewapende groeperingen.

In hoofddede wordt gevraagd de *“betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en verzoeker de status van vluchteling toe te kennen.*

In ondergeschikte orde, hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.”.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

“Stuk 3 Verklaring de heer C.M. (Spaans stuk met vertaling);

Stuk 4 Bewijs van archivering van de klacht (Spaans stuk met vertaling)”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.3.3. De Raad stelt hoe dan ook vast dat uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast en evenzeer met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoeker wenste mee te delen *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.*

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid inderdaad niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker gaat er blijkbaar aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.4.1. Waar verzoeker rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de samenwerkingsplicht (HvJ 22 november 2012 “*MM v. Ierland*”, C-277/1) aanvoert, wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een onvolledige lezing van het arrest.

In punt 62 wordt immers duidelijk aangegeven dat de samenwerkingsplicht een verplichting is “*die overeenkomstig artikel 11 van richtlijn 2005/85 op de asielzoeker rust.*” (thans artikel 13 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)). En voorts “*63. Hij is immers degene die de procedure inleidt waarmee hij aanspraak maakt op een recht. Hij is eveneens de enige die zijn persoonlijke achtergrond alsmede de context ervan concreet kan uiteenzetten en de eerste nuttige inlichtingen kan verstrekken. Deze samenwerking brengt verschillende verplichtingen mee, zoals onder meer de verplichting voor de betrokkene om op een bepaalde datum persoonlijk te verschijnen, om de documenten en de voorwerpen die in zijn bezit zijn en die relevant zijn voor de behandeling van de aanvraag te overhandigen, en om te aanvaarden dat zijn verklaringen worden geregistreerd*”. Daarbij wordt duidelijk gesteld dat de samenwerkingsplicht die rust op de lidstaat haar rechtvaardiging vindt in de moeilijkheden die de aanvrager van internationale bescherming kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal (punt 64.) en toegelicht “*65. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de aanvrager steeds in staat is om te beoordelen of zijn aanvraag aan de criteria van het Verdrag van Genève of richtlijn 2004/83 voldoet, dat hij kennis heeft van de andere mensenrechteninstrumenten waarop andere vormen van internationale bescherming zijn gebaseerd of dat hij meteen het voor de behandeling van het onderzoek meest geschikte bewijsmateriaal kan overleggen*”. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit terdege gebeurde. Er werd daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, “*MM v. Ierland*”, C-277/1, punt 66 zoals aangehaald door verzoeker.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de problematische algemene onveiligheidssituatie (met evident economische gevolgen), de colectivos die reeds eerder zijn winkel hebben beroofd, omdat hij beschouwd zal worden als landverrader gezien hij in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en omdat hij extra geïsoleerd zal worden nu hij als kapitaalkrachtig zou kunnen beschouwd worden omwille van zijn (voormalige) relatie met een buitenlandse onderdane.

2.5.2. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers relatie met zijn Ghanese partner B.K.F. beëindigd is (notities persoonlijk onderhoud van 4 juni 2018 (hierna: notities 2, p. 8). Zijn vrees om hierdoor extra geïsoleerd te worden is aldus niet langer actueel.

2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten - de algemene onveiligheids- en economische situatie, zijn problemen met een criminele bende, zijn angst om als landverrader te worden beschouwd omwille van zijn asielaanvraag in Europa en zijn angst om geïsoleerd te worden omdat hij als kapitaalkrachtig wordt beschouwd - geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.5.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij enerzijds vreest dat *“de colectivo’s gaan terugkeren en dat men niet gaat geloven dat hij niets bezit en dat hij vermoord zal worden”* en dat hij anderzijds *“de politie zelf, die ook zeer corrupt is en zich schuldig maakt aan misdaden”* vreest. Wat betreft verzoekers vrees voor de colectivos dient opgemerkt dat de gewapende overval op verzoekers groenten- en fruitwinkel kaderde in de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela. Verzoeker gaf immers aan dat hij louter geviseerd werd omwille van het feit dat hij geld had en dat dit dagelijkse kost is in Venezuela (notities 2, p. 10-11, p. 14). Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker omwille van Conventie-gerelateerde redenen geviseerd werd in Venezuela, noch dat hij in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zou worden geviseerd. Waar verzoeker stelt dat de politiediensten corrupt zijn en geen bescherming kunnen bieden tegen criminele bendes kan hieruit evenmin worden afgeleid dat deze politiediensten omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de vervolging van criminele bendes. Immers sprak verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud over de wijdverspreide corruptie bij de politie, maar maakte hij geen melding van het feit dat de politie hem weigerde te beschermen omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen.

2.5.6. Wat betreft verzoekers voorgehouden deelname aan studentenmanifestaties in de omgeving van de universiteit ‘Universidad de Oriente’ in de periode juni/juli 2016, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs van deelname neerlegde, hoewel hij aangaf over foto’s en een studentenkaart te beschikken (notities persoonlijk onderhoud van 5 april 2018 (hierna: notities 1), p. 15; notities 2, p. 3-4). Evenmin kende verzoeker de namen van de leiders van de studentenbeweging, die deze betogingen organiseerden (notities 1, p. 14). Hoe dan ook verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn deelname aan de betogingen niet de reden was waarom hij zijn land verliet (notities 1, p. 15), gaf hij aan nooit problemen te hebben gekend omwille van zijn deelname als betoger aan deze studentenmanifestaties (notities 1, p. 15) en stelde hij nooit opgepakt te zijn geweest (notities, p. 13). Voor zover verzoekers deelname aan deze betogingen al geloofwaardig is, kan niet blijken dat hij hierdoor problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Venezuela.

2.5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit (a) doodstraf of executie of foltering of (b) onmenselijke of vernederende behandeling of straffen.

2.6.2. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers relaas. Waar verzoeker aanvoert dat hij Venezuela ontvlucht is omdat hij het slachtoffer werd van een gewapende overval op zijn groenten- en fruitwinkel, dient opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de datum van dit incident. Zo situeerde hij dit voorval tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud twee weken voor zijn vertrek in 2016, terwijl hij dit tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud twee maanden voor zijn vertrek naar Santo Domingo aanduidde (notities 1, p. 18; notities 2, p. 11). Hierop gewezen, herhaalde verzoeker louter zijn laatste verklaring (notities 2, p. 15), wat geen afbreuk doet aan bovenstaande tegenstrijdigheid. Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud dat de overvallers 2.800 dollar en zijn autosleutels hadden meegenomen en verder niets anders (notities 1, p. 19-20), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud stelde dat de overvallers eveneens zijn gsm en de gsm van zijn partner hadden meegenomen (notities 2, p. 12). Dergelijke vaststellingen ondergraven de waarachtigheid van verzoekers verklaringen aangaande deze overval. Hoe dan ook kaderde verzoeker dit voorval uitdrukkelijk in de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela (notities 2, p. 10-11, p. 14).

2.6.3. De enkele opmerkingen in het verzoekschrift aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen niet tot een andere beoordeling leiden en komen voor als een laattijdige poging tot rechtzetting van incoherenties, die tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. Verzoeker had immers de mogelijkheid om deze opmerkingen aan de commissaris-generaal kenbaar te maken, doch verzaakte hieraan.

Overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, 5de lid van de Vreemdelingenwet wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Bovendien blijkt uit het CGVS-verhoor dat verzoeker ook tijdens het gehoor meerdere verduidelijkingen werd gevraagd van strijdigheden en hij er ook toen geen verklaring voor had.

2.6.4. De bij het verzoekschrift neergelegde getuigenis van C.M. heeft noch een officieel, noch een objectief karakter en kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Bovendien strijdt de inhoud van de getuigenis met verzoekers verklaringen over de gewapende overval. Verzoeker verklaarde dat de overvallers slechts 2800 dollar, zijn autosleutels en 2 gsm's meenamen, terwijl C.M. stelde dat de tv, geluidstoestellen, computers en gsm's werden gestolen. Verzoeker verklaarde voorts dat de klanten werden vastgebonden, maar dat verder niets met hen gebeurde. C.M. getuigde dan weer dat hij werd geschopt en geslagen en een dubbele linkerkaakbreuk opliep, doch vermeldde niets over het gegeven dat hij zou zijn vastgebonden. Dergelijke vaststellingen ondergraven niet alleen de bewijswaarde van de inhoud van deze getuigenis, doch ook de waarachtigheid van verzoekers verklaringen in verband met deze aanval.

2.6.5. De bij verzoekschrift neergelegde bewijs van het indienen van een klacht toont - in zoverre dit al een authentiek document zou zijn - hoogstens aan dat verzoeker een klacht indiende, maar bevat geen enkele informatie met betrekking tot de inhoud van deze klacht noch of deze verzoekers verklaringen staven. Er kan dus slechts vastgesteld worden dat dit een loutere eenzijdige verklaring betreft, zonder opvolging.

2.6.6. Daar waar verzoeker verwijst naar de lamentabele socio-economische omstandigheden in Venezuela, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij goed leefde in Venezuela en er voldoende inkomsten had uit arbeid (notities 1, p. 16). Hij was er aanvankelijk actief in de beveiligingssector, vervolgens had hij zijn eigen groenten- en fruitwinkel en werkte tevens in verschillende ijzerwinkels (notities 1, p. 10). Voorts blijkt dat verzoeker ook tijdens de periode dat hij in Santo Domingo verbleef over voldoende inkomsten beschikte. Zo huurde hij er een appartement, werkte hij als lasser in een ijzerwinkel en slaagde hij erin om na anderhalve maand zijn familie, en later ook zijn moeder, te laten overkomen (notities 1, p. 8, p. 11). Ook blijkt uit de inhoud van zijn paspoort dat hij in het verleden, van 3 maart 2015 tot 8 april 2015, in staat was om een reis naar Ghana, te financieren en van daaruit naar Venezuela terug te keren. Ook was verzoeker in staat om in mei 2017 een nieuwe reis naar Ghana te financieren en vervolgens na acht maanden door te reizen naar Europa (notities 1, p. 9). Ten slotte, meent verzoeker zelf dat zijn economische en sociale situatie in Venezuela beter was dan deze in Ghana (*"het was een stap achteruit"*, notities 2, p. 7-8). Ook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft (COI Focus *"Venezuela. Situation socio-économique"* van 6 maart 2018).

2.6.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het gegeven dat verzoeker in het verleden gewerkt heeft en een ondernemend persoon is, niet noodzakelijk betekent dat verzoeker niet in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen, getuigen voorgaande vaststellingen van een zelfredzaamheid en zin voor initiatief, waardoor het redelijk is aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela behoudt en niet zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.6.8. Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft aangevraagd (notities 1, p. 17; notities 2, p. 9-10), kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*"Venezuela: information sur le traitement réservé par les autorités et les groupes pro-gouvernementaux aux demandeurs d'asile déboutés qui retournent au pays (2016-décembre 2017)"*) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden.

Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel in tegendeel. Zo werd verzoeker nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, werd hij nooit aangeklaagd en diende hij nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela en had hij in Venezuela, naast zijn deelname aan enkele studentenmanifestaties waarbij hij nooit problemen heeft gekend, geen politieke activiteiten (notities 1, p. 12-13). Verzoeker kan evenmin concretiseren waarom hij persoonlijk zou gevisieerd worden, noch toelichten wat er met hem zou gebeuren (notities 2, p. 9-10). Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoeker ingeval van terugkeer naar Venezuela gevisieerd zal worden door de autoriteiten of waarom dit thans anders zou zijn dan zijn vorige reis naar het buitenland toen hij in maart 2015 na een verblijf in Ghana probleemloos naar Venezuela kon terugkeren.

2.6.9. De overige door verzoeker bij het CGVS voorgelegde documenten - Venezolaans paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs - betreffen verzoekers identiteit, nationaliteit en reisroute, wat niet betwist wordt. Ook het gegeven dat verzoeker een groenten- en fruitwinkel uitbaatte in Venezuela en een tijdlang in Ghana verbleef en ook daar professioneel actief was als lasser, wordt evenmin betwist.

2.6.10. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Raad erkent niettemin, dat Venezuela in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die de openbare orde van het land ernstig verstoort en zware gevolgen heeft op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers.

Aldus indien Venezuela niet verkeert in een staat van burgeroorlog dient aangenomen te worden dat het crimineel geweld in Venezuela algemeen is (zie COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 20 april 2018, punt 4).

De Raad kan de verwerende partij niet volgen waar gesteld dat *“het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes”*.

2.6.12. Immers zoals uit de toegevoegde COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” blijkt, wordt het geweld (moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, lynchen) in het land rechtstreeks of onrechtstreeks in de hand gewerkt door de Venezolaanse autoriteiten. Nergens kan uit de toegevoegde landeninformatie blijken dat de autoriteiten niet in staat zijn om op te treden tegen *“individuele misdadigers of kleine lokale bendes”*. Het Venezolaanse leger, La Guardia nacional of de Guardia nacional bolivariana (GNB), de Comando nacional antiextorsión y secuestro (CONAS), de Guardia de honor presidencial, de Milicia nacional bolivariana (MNB) en de reguliere politie hebben hun machtsgebied vergroot gezien en worden ondersteund door het gerecht dat niet onontvankelijk is. Ook worden steeds meer zaken door militaire rechtbanken behandeld (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*”, p. 22). De Colectivos chavistas worden bewapend door de overheid. Ze hebben een belangrijke rol in de repressie van de oppositie en controleren 10 % van de dorpen en steden (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*”, punt 3.3.). Indien de *megabandas* en de Colombiaanse bacrim en andere criminele bendes aan de grens met Colombia, inderdaad gewapende groeperingen zijn waarvan economische verrijking het primaire doel is, dan kan blijken dat zij het politiek discours van het Chávez project ondersteunen en ze opereren met de steun van de Venezolaanse overheid en omwille van een lakse en corrupte omgeving (COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*”, punt 3.7).

De in Venezuela gepleegde misdrijven dienen dan ook in deze context te worden gezien.

De COI Focus “Venezuela. Situation Sécuritaire” (p. 21, 33 en 41) stelt dat er de laatste 14 jaar geen officiële statistieken bestaan in Venezuela, niet over het geweld, noch over andere gegevens (medische, bevolking, armoede...). De statistieken in punt 3.1. betreffen enkel Caracas en zijn dus onvoldoende om te besluiten dat de overgrote meerderheid van de moorden door “*individuele misdadigers of kleine lokale bendes*” worden gepleegd. Bovendien is dit gesteund op algemene informatie. Naast wat boven wordt gesteld, kan nog blijken dat indien de ernstige voedselschaarste en het grote tekort aan medicijnen ook criminaliteit (diefstal, corruptie, geweld) in de hand werkt, president Maduro de voedselverdeling (en de petroleumsector) in handen heeft gelegd van het leger (COI Focus “Venezuela. Situation Sécuritaire”, p. 16-17).

2.6.13. De Raad meent dan ook dat indien in Venezuela geen gewapend conflict kan worden vastgesteld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de hoge graad van geweld tot grote voorzichtigheid noopt.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK